heks, mis ei jätnud mind ei ühhe tunni aega rahholiste puhkama. Se rikkus minno Pead wimaks hopis ärra. Hakkasin jamsima, ja meletuma jutto suust ülles aiama.

Selle samma wiimse hädda sees hallastas pitkamelinne Jummal minno armetuma hinge ja ihho, minno kannatlikko naese ja laste peäle. Taewane Wallitseja sahtis mulle armo abbi ühhe targa ja halleda süddamega tohtri läbbi. Kui mees olli minno pärrast keik holega järrele kulanud, ütles temma, et weel piddi lotus ollema, minno terwist jälle kätte sada, kui lähhäksin agga temma käskude wimist sanna truiste täitma, ja keigest wäest ennast hoidma, et temma arsti rohhud ei saaks seggatud winaga. Lubbasin sedda nüüd wast hopis kindlama ja tõsisema melega, kui se sanna kül mitto korda ennemuiste olli minnust antud sanud. Lubbasin peäle sedda weel, et, kui armolinne Jummal

lähhäks selgest hallastusest minno raisatud terwist senna pool weel kinnitama, ei wina tilko ei piddand minno maiast leitama, egga ülle minno keelt minnema. Et sedda sannast sannani tõeks saatsin, sain ka aego mõda omma endist tuggewat ihho joudo täieste jälle kätte.

Teggin ueste jälle priskeste tööd, ollin iggapiddi holas maiapiddaja, ja helde Jummal õnnistas minno püüdmist ja tö waewa, et sain neid wõlgo tasuda, mis alles järrel ollid. Perre koht läks jälle tuggewaks. Kaswatasin naese trui awwitamisega ommad lapsed Jummala auuks ülles, ja sain omma head nimmet liggimeste jures ueste kinnitada.

Selle taewalikko Waimule sago südda melikko tänno se eest, et olli ennast omma wässimatta hallastusega minno raske süalluse wasto tõeks tunnistanud. Ollin temma pühha Altarist ennast, omma kurja

Eesti-ma rahwa Kalender 1849, lk. 29